

Φύγε Μόσχε, δὲν σὲ θέλω! τοὺς βοσκούς δὲν θέλω γώ!
 Ἔλα, Δρόσε, σύζυγός σου θὲ νὰ γείνω, δὲν ἀργῶ.
 Καὶ μοῦ φαίνουτ' ὅλα κυβέρη: ὡστὴν αἶγες τὰ ἀρνία.
 Ὅταν λύκοι καὶ αἱ αἶγες καὶ τῆς μείζονος τὰ σκυλία
 Ὅσιν ὄνοι αἱ περὶ αἶμα ἀγαλλᾶδες καὶ οἱ βόες:
 Οἱ ἀμνοί, οἱ ἐριφιτοὺ καὶ οἱ μισχὶ ὄταν Θῶες!
 Φαίνεσθέ μου καὶ σεῖς μαῦρα, βουνα, δάση, δένδρα, βρύσσεις.
 Εἰς τὸν ποταμὸν, φλογέρον, πῆγγινε νὰ κολιμῆτης.
 Φύγε, Μόσχε, δὲν σὲ θέλω! τοὺς βοσκούς δὲν θέλω γώ!
 Ἔλα, Δρόσε, σύζυγός σου θὲ νὰ γείνω, δὲν ἀργῶ.
 Ἀρετῆ, ποῖος τὴν χίριν καὶ χαρὴν σου ὅταν γείνης
 Σύζυγος τοῦ Δρόσου! — Κλαίεις; πῶς! δὲν θὰ τὸ ὑπομείνης;
 Πῶς! ἀρχόντισσα θὰ γείνης καὶ ἀκρὴ ἀμριβέλλεις;
 Πλούτη, ὀφείας, μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας; θὰ βάλλης...
 Εἰς τὸ μάλαγμα θὰ ἦται βουτηγμένη καὶ θὰ χαίρης! —
 Πλὴν ἢ ἀρήτης τὰ παιδιὰ σου, Ἀρετῆ! τὸ ὑπερβείεις;
 Φύγε, Μόσχε δὲν σὲ θέλω! τοὺς βοσκούς δὲν θέλω γώ!
 Ἔλα, Δρόσε, σύζυγός σου θὲ νὰ γείνω, δὲν ἀργῶ.
 Κ' ἂν τ' ἀρήτω μήπως πάλιν δὲν θὰ ζῶν χωρὶς ἐμένα;
 Ἄς εἰποῦν ὅτι εἶναι δίχως μέναν ἢ ὄρραρισμένα,
 Τὰ βοσκόπουλα! — Καὶ ὅμως τὰ λυπητὰ ἢ καρδιὰ μου! ...
 Πλὴν τί κἀθήματι καὶ λέγω ἢ ἀνόητη; Παιδιὰ μου
 Θὲ νὰ ἦν ὅσα κάμω μὲ τὸν σύζυγόν μου Δρόσον. —
 Δρόσε, βλέπεις, φίλατέ μου, πόσον σ' ἀγαπῶ, ὦ! πόσον;
 Φύγε, Μόσχε, δὲν σὲ θέλω! τοὺς βοσκούς δὲν θέλω γώ!
 Ἔλα, Δρόσε, σύζυγός σου θὲ νὰ γείνω, δὲν ἀργῶ.
 Τί μοῦ λείγετε τὰς χεῖρας, πρῶτα, σὰς ἐπιγῆθην!
 Φύγετε! χαλίητε πλέον ἀπὸ καὶ ἐγὼ ἐχάθην!
 Πλέον δὲν θὰ σὰς ποιμαίνω, πλέον δὲν θὰ σὰς ποτίζω!
 Βῶσκιστα ἐγὼ δὲν εἶμαι! Λοιπὸν πῶς νὰ σὰς φροντίζω;
 Ἔγω θὰ γενῶ μεγάλη, ἐγὼ θὰ γενῶ Κ. υ ρ ἰ α! —
 Ἄν πεινάτε, ἂν διψᾶτε τί μὲ μέλει, ὦ ἀρνία;

III

ΜΟΣΧΟΣ.

Ὁ ψευδοβοσκός, ὁ Δρόσος εἰς τὸν ποταμὸν ἐπνίγη,
 Ἀρετῆ...

ΑΡΕΤΗ.

Ἄ Δρόσε, Δρόσε! Ἡ ψυχὴ μου θὲ νὰ φύγη! ...
 Τρέμω! Πίπτω! Θὰ γεννήσω! ... Μὲ θερίζουσιν οἱ πόνοι! ...

ΜΟΣΧΟΣ.

Ἀρετῆ, μὴ πίπτεις... στάτου! Ἄ! τὸ αἷμά μου παγόνει! —
 Γενῶ!... Ἀρετῆ, ὁ Δρόσος ζῆ, ζῆ...

ΑΡΕΤΗ.

Τὰ ἐντόσθιά μου.

ΜΟΣΧΟΣ.

Ἦοι μοι! ὑπάγει πλέον ἢ ἐλπίς μου, ἢ χαρὰ μου! —
 Ἀπεβάθη! νεκρὸν τέκνον ἔκαμε! Ἄχ! κινδυνεύει! —
 Ἀρετῆ! ὁ Δρόσος εἶνε καλά... τώρα θὰ ἀναίδη...
 Σὲ ἀπάτησα; τὸ εἶπα ἀπ' ὄργην, ἀπὸ ζηλείαν...
 Ζῆσε! μὴ μοῦ ἀποθάνης, φῶς μου! — Ὡ! τὴν Παναγίαν
 Θὰ θερμοπαρακαλέσω: Παναγία, λύτρωσέ την!
 Παναγία, κάμε θαῦμα! Παναγία, σῆκώσέ την!
 Ἐἶνε μήτηρ' ἔχει τέκνον: ὀρφανὸν τί θὲ νὰ γείνη;
 Ἐἶνε σύζυγος; μονάγον, ν' ἀποθάνη, μὲ ἀφίνει!
 Ἐἶνε βοσκοπούλα τέλος! τίς θὰ βῶσκη τ' ἀρνία.
 Τίς καλῆτερον θὰ παῖζη τὴν φλογέρον, Παναγία;

ΑΡΕΤΗ.

Δὲν ἐπνίγη; ...

ΜΟΣΧΟΣ.

Ὅχι, ὄχι! ζῆ...

ΑΡΕΤΗ.

Ἐγ' ὁμως θ' ἀποθάνω!

ΜΟΣΧΟΣ.

Μὴ τὸ λέγης! ὦ! τὸν νοῦν μου νὰ τ' ἀκούσω μόνον χάνω!
 Ἀρετῆ μου, κῦταξέ με! ὄχι ὁμως ὡς φονεά! ...
 Ἦπα ψεῦμα, ἰλλὰ ἤμουν κ' ἐγὼ σύζυγος, ὦ νέα! —
 Κ' ἔνας σύζυγος κρυμμένος τὴν γυναικᾶ του ν' ἀκούση
 Ὅτι ἀγαπᾶ ἔν' ἄλλον εἰς τὸ αἷμα θὰ τὴν λούση.
 Κ' ἐγὼ ἐπειδὴ σ' ἀγάπων — καὶ σὲ ἀγαπῶ ἀκόμα! —
 Ἄνοιξα τὸ βοσκικόν μου. τὸ ἀνόητόν μου στόμα
 Καὶ σοῦ εἶπα ἔνα ψεῦμα! Ἄχ! θανατηφόρον εἶνε!
 Ἦμαρτον! συγχώρησέ με! μὴ μου σῶνός! μεῖνε μεῖνε!

ΑΡΕΤΗ.

Μόσχε, τὸ παιδί ζῆ; ...

ΜΟΣΧΟΣ.

Ὅχι! εἶνε κίρη... νεκρῆ, κρῖς!

ΑΡΕΤΗ.

Ἐξ αἰτίας μου ἐχάθη!

ΜΟΣΧΟΣ.

Ὁ χρυσοῦ μου Παναγιᾶ
 Τρεῖς λαμπάδας θὰ σ' ἀνάψω ἂν τὴν Ἀρετὴν μου σώσῃ
 ΑΡΕΤΗ.

Μόσχε... τὴν συγχώρησέν σου εἰς τὴν Ἀρετὴν νὰ δώσης.
 Σ' ἔπατασεν ἢ κακομύρα δίχως, ἔλχος νὰ τὸ θέλη.
 Ζωὴν ἔξη εἰς τὸ δάτη γλυκουτέτην ὡς τὸ μέλι.
 Διὰ τὴν ὑπάγει εἰς τὸν Ἄθρον τὴν χώραν;
 Ἀκακὴ ὄταν ἀρνίον εἶδ', — ἀνάθεμα τὴν ὄραν! —
 Εἶδα ἔνα λαμπρὸν νέον, πλούσιον, καὶ ἐθαμβώθη:
 Εἶς τὰ πλοῦτη του καὶ ὄχι εἰς τὰ κάλλη του ἐτρώθη!
 Τώρα τὸ κερκαλιμῶνα... Τὸ λοιπὸν δὲν πταίω τόσον
 Ὅσον φαίνεται, ὦ Μόσχε, ἂν ἀγάπητα τὸν Δρόσον!
 Φιλητέ μου τὸν υἱόν μας Ἀλάμπρον! ... Ἄ! ἐνῶ ποιμαίνω
 Τὸ ἄθων, ἢ μητέρα ἢ καλὴ τὸ ἀποθάνει!
 Φιλητέ μου τὰ ἀρνία! ... Ὁέλω ὅταν ἀποθάνω
 Νὰ κυλήσης τὴν ποτίστειν εἰς τὸ χῶμά μου ἐπάνω
 Καὶ νὰ ἔρχωνται νὰ πίνουν ἀπὸ μέσα τὸ νερό των! ...
 Φιλητέ με καὶ σὺ! — Λάβε! ... — Σὲ ἀγάπησα τὸν πρῶτον
 Καὶ τὸν ὕστερον, ὦ Μόσχε, ὦ βοσκὴ χαριτωμένε,
 Ποῦ μοῦ συγχωρεῖς τὸ πταῖσμα καὶ μὲ κλαίεις, χηρευμένε
 Παῦσε! — Ἄκουσε, σ' ἀφίνω αὐτὴν τὴν παραγγέλιαν:
 Ὅταν αἱ βοσκίδες ἔλθουν τὴν αὔριανὴν πρωίαν
 Διὰ νὰ μὲ συνοδεύσουν μὲ κλαυθμούς καὶ μυρολόγια
 Εἰς τὸ μνημα, τότε εἰπέ των, Μόσχε μου, αὐτὰ τὰ λόγια:
 « Βοσκοπούλα εὐμορφή μου, ἀπορβέγετε τὴν πόλιν
 Ὡς τὸ πρόβατον τὸν λύκον, ὡς τὴν φοβερὴν πανώλην!
 Ἐκ' οἱ νέοι καὶ τὰ πλοῦτη εἶν' ἀπόκρυφα παγίδες
 Ὅπου πίπτουν κ' ἀποθάνουν αἱ τριτάκκοι βοσκίδες! —
 Λάβετε παράδειγμα σας Ἀρετὴν τὴν ποιμενίδα,
 Ἦτις διὰ νὰ ὑπάγη ἔπασεν εἰς τὴν παγίδα.»
 Σμύρνη, Μάρτιος 1849.

ΕΞΟΦΩΝ ΡΑΦΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

ΠΡΟ δεκατριῶν περιπτῶν ἐτῶν ἔκρινα ὠφέλιμον νὰ
 ἐκδώσω, ἀδεία τῆς Β. Κυβερνήτους, συλλογὴν τῶν πε-
 ρι τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ τῆς Ἑλλάδος νόμων, διατα-
 γμάτων, συνθηκῶν καὶ ἄλλων ἐπιτήμων πράξεων καὶ
 ἢ κρίσις μου δὲν ἀπέβη ματαία: διότι ἡ συλλογὴ αὐ-
 τη, τυπωθεῖσα δις, ἐξέλειπε πρὸ πολλοῦ, καὶ πρὸ πολ-
 λοῦ ἢ ἀνάγκη τρίτης ἐκδόσεως ἐγένετο ἐπισημηθῆ-
 ταύτην ἐπιχειρῶν σήμερον μὲ σκοπὸν νὰ καταστήσῃ
 πληρετέραν καὶ χρήσιμον, οὐ μόνον εἰς τοὺς πλοῦτα-
 χους, καὶ τοὺς κυβερνήτας, καὶ τὰς λιμενικὰς Αρχαί,
 ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς προξενικούς καὶ δικαστικούς ὑπερ-
 ρέτας, καθὼς καὶ εἰς τοὺς περὶ τὴν ἐμπορίαν ἀσχολου-
 μένους, προσθέτω ὅλας τὰς ἀπὸ τοῦ 1838 μέχρι τῆς
 σήμερον περὶ τοῦ ναυτικοῦ τούτου πράξεις τῆς Κυβερ-
 νήσεως, τὰς ἀνεκδότους ἐπεξηγηματικὰς ἐγκυκλίους
 καὶ διατάξεις τοῦ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργείου, τὰς
 ὁποίας λαβὼν τὴν ἀδιαν ἠρνήθησαν ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα αὐ-
 τοῦ, καθὼς καὶ τὰς προξενικὰς ὁδηγίας καὶ διατιμή-
 σεως, καὶ τὰς περὶ ναυτιλίας καὶ ἐμπορίας συνθήκας.
 Ἡ συλλογὴ, συμπληρουμένη οὕτω πῶς, καὶ ἐπὶ κεφα-
 λῆς ἔχουσα εἰσαγωγὴν γεγραμμένην ἀπὸ δόκιμον κά-
 λαμον νομομαθοῦς ὁμογενοῦς, ἔθειλε γενεῖ διπλάσια τῶν
 δύο πρώτων κατὰ τὸν ὄγκον. Διὰ τοῦτο, ἀντὶ τριῶν
 δραχμῶν θέλει τιμᾶσθαι πέντε.

Ἡ τύπωσις ἀρχεταὶ ἀμέσως. Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Ὀκτωβρίου 1849.